

MAART.

Nu komt er meer durf in de bloempjes. In Februari bleef alles dicht bij den grond, om bij wintervlagen bescherming te kunnen zoeken, nu zijn er, die hun kopje omhoog steken, ook daar, waar noch kreupelhout, noch verdord gras een schuilplaats biedt. De witte trossen van de voorjaarsvroegeling wiegelen op ranke steeltjes op de kale helling en groote gele narcissen steken brutaal hun neus in de wind. In ouderwetsche tuinen bloeien de blauwe Hepatica's en Omphalodes, het lenteklokje, Leucjum vernum, de ster hyacinthjes, en het wit groot hoefblad; in 't bosch de helmbloemen, veronica's, speenkruid, viooltjes en de zeldzame geelster. Hier en daar tusschen het gras bloeit Holosteum umbellatum met mooie grijs-wazige stengels en blaadjes en witte bloemen. Op zandige plekken bloeit in grooten overvloed een klein hoornbloempje (Cerastium semidecandrum) vergezeld van de bleeke bloeiwijze van de paardestaart.

Hazelaren zijn uitgebloeid; in 't begin van de maand bloeien nog elzen, maar nu komt de beurt aan de welkome wilgen, de prachtige iepen en de veel te gering geschatte populieren.

Maar die wilgen nemen ieders aandacht in beslag: mooie bloesem, gemakkelijk te bereiken, gemakkelijk op te kweken. En de insectenvriend vindt er de aardigste vertegenwoordiger van de bonte bijenwereld: de nijvere honigbij, de dikke brommende hommels en velerlei soort van kleine graafbijtjes, die bijna niemand nog kent, maar die elk hun eigen merkwaardige geschiedenis hebben.

Vlinders en rupsen komen hoe langer hoe meer te voorschijn en voor en na ontwaken ook de kevers uit hun winterslaap; loopkevers van allerlei soort, snuitkevertjes en vooral de groote bende der mest- en aaskevers. De vliegen en muggen verlaten de gastvrije menselijke woningen, waar ze het den heelen winter zoo heerlijk warm hebben gehad.

Den sterksten indruk van het herleven van al dit kleine goed kun je krijgen aan een slootkant op een heldere morgen, in 't laatst van de maand. Wat een gewoel en gewiel: kikkers, padden, salamanders, spinnen en water-torren, geelgerande, de kleinere Acilius- en Colymbetes-soorten, nog kleinere, die ik niet ken, draaikevertjes, waterloopers, bootsmannetjes, waterjuffers, waterschorpioenen, genoeg, om met den vangst van één half uurtje verscheidene aquaria te bevolken.

Er is een groot verschil tusschen het begin en het einde van de maand, veel grooter dan 't verschil tusschen 1 Januari en 1 Februari. De lengte der dagen neemt niet een veel grooter bedrag toe, de gemiddelde dag-temperatuur stijgt aanzienlijk en iederen dag komen er nieuwe vogels en bloemen bij.

Vooraf wanneer in 't midden van de maand de vroolijke tjiftjaf is gearriveerd, begint er gang in te komen. Hij wordt op den voet gevolgd door de fitis en de oeverzwaluw en het aantal der kieviten, ooievaars, tapuiten, kwikstaartjes wordt nu ook aanmerkelijk grooter.

Langs den zeekant is het 's morgens en 's avonds, maar vooral 's avonds en in den voornacht druk van de doortrekkende moerasvogels en zwemvogels: dichte drommen van plevieren, bontbekjes, scholeksters en lange risten van ganzen en eenden. In de avondschemering is het alsof groote duistere slangen voortkronkelen langs de toppen der golven, maar inplaats van onheilspellend gesis klinkt u uit die kronkelmassa het vroolijk gefluit der smientjes, de arrebeltjes van de brilduikers of het schelleboom-getjingel van strandjes en pleviertjes te gemoet.

Zoo leeft het 's avonds ook in het lage hakhout, allerlei kleine reizigers roepen elkaar op om verder te gaan en ik mag u er wel even op wijzen, dat een van de aardigste reizigers uit dezen tijd nog niet door onze vogelboeken als trekvogel is erkend: ik bedoel de aardige ringmusch. Houdt hem in de gaten.

Midden in de maand wordt het eerste kievits-ei gevonden, maar vóór dien tijd hebben reeds tal van vogels eieren: musschen, zanglijster, groote lijster, merels, raven, enkele kraaien en gaaien, wilde eenden en een voorbarige leeuwerik, om van andere voorbarige niet te gewagen.

En de roeken bouwen met veel misbaar aan hun stad in de toppen der boomen.

JAC. P. TH.

Vragen en Korte Mededeelingen.

GENOEGDOENING.

I. Over een Strooptocht.

In de 10e aflevering komt een opstelletje voor van Jan Lesire, getiteld een strooptocht. Dit stukje heeft een enkele onzer lezers en zeer gewaardeerde medewerkers onaangenaam getroffen; wat wij nu achteraf beschouwd wel kunnen begrijpen. Wij zagen er niets kwaads in, 't vlot geschreven brokje natuurleven — al waren de hoofdpersonen nu eens niet uitsluitend planten of dieren — te plaatsen, zooals het ons werd opgezonden, zonder bijschrift of mededeeling, dat de redactie hiermee niet bedoelde strooperij te verheerlijken of ook maar te doen voorkomen als een belangwekkende oneerlijkheid.

Hadden wij kunnen vermoeden, dat iemand er aanstoot aan zou nemen, dan was er wel wat bijgevoegd; want ik voor mij wil hier wel volmondig zeggen, dat ik 't bedrijf van wildstroopen erger vind dan stelen, al voel ik best het aantrekkelijke dat er ligt in dit even gevaarlijk als avontuurlijk werk; want de moord op den jachtopziener te Hengelo en 't drama te Meersen hebben nu pas weer eens bewezen, hoe licht een strooper een moordenaar wordt.

Wie met de stroopers van professie ook maar een paar keer in aaraking is geweest, voelt wel dat het romantische neveltje, waarin elke strooper in onze jongensjaren gehuld was, niet tegen de zon der werkelijkheid kan. Moed, kracht, volharding, slimheid, roodhuidenachtige zelfbeheersching, kennis van 't terrein en van de levenswijze der dieren, dat alles riikt in waarheid naar jenever; en onze held der verb. elding met slobkousen en open buis met blauwzwarte lokken, neerhangende puntsnorren en fonkelende oogen, wordt een verloopen individu, tot alles in staat, bezield met een grooten haat tegen elke politie en met den wensch in 't hart den boschwachter die zijn plicht jegens hem deed, nog eens alleen en ongewapend tegen te komen; dat die man 't voor zijn brood en dat van zijn kinderen doen moet, daarom bekommert de strooper zich weinig. Als er één bedrijf is, dat den mensch verlagen kan, dan is 't stellig dat van den wildstrooper.

Maar, dat nu een naar de natuur beschreven brutaal stukje van een paar stroopers, als dat van Lesire, een verheerlijking van 't bedrijf zou kunnen zijn, valt toch te betwijfelen. Iedereen beschouwt 't stroopen als misdrijf (getuige de angst voor den opziener) en tevens als de gevaarlijkste soort van dieverij, levensgevaarlijk voor strooper en wachter beiden. Geen mensch zal door dit stukje tot stroopen verleid worden, zelfs niet uit jachtlust of uit zucht naar verboden vruchten, al was 't alleen door de vermelding, dat deze twee slampampers den ouden jachtopziener, die toch stellig een geladen geweer droeg, opzettelijk lieten struikelen; wat al een halve moord is. Dit teekent den sloopersaard.

En dan die manier van patrijzen vangen, de jongen met de ouden den nek omdraaien, dat verlokt geen natuurvrienden tot stroopen voor de grap.

Als Lesire 't geval vermooid en verzoet had, zou 't verwijt wegens de plaatsing meer grond hebben dan nu; 't is